

Γιώργος Βαρεμένος

24-03-2020

Αντίο Χαρούλα...

Όσο σεμνή ήταν η διαδρομή της στη ζωή, άλλο τόσο διακριτική ήταν η αναχώρησή της μέσα στην αποπνικτική σιωπή και την καταχνιά των ημερών της πανδημίας.

Η Χαρά Τζαναβάρα, η αξέχαστη Χαρούλα των φοιτητικών και μετέπειτα χρόνων, ήταν μια από τις πιο αθόρυβες αγωνίστριες, που θα είχες την τύχη να συναντήσεις στο διάβα της ζωής. Πολύ νωρίς, μπήκε στην παράνομη δράση από τις γραμμές της ANTI-ΕΦΕΕ και, άγουρο κοριτσάκι, μετρούσε σπασμένα πλευρά από μιά πρώτη εισβολή αστυνομικών στο Πολυτεχνείο, πριν ακόμη από τη μεγάλη εξέγερση, όπου φυσικά η Χαρά, όπως πανταχού, ήταν κι εκεί παρούσα. Με έναν αντιηρωισμό και μια παιδικότητα που δεν την εγκατέλειψε ποτέ, αυτό που περιέγραφε από εκείνες τις ημέρες, ήταν πόσο γλυκά την είχε πάρει ο ύπνος δίπλα στα κάγκελα και κάτω από τις απρόσμενες φθινοπωρινές ηλιαχτίδες, ενώ δίπλα χάλαγε ο κόσμος.

Γνωριστήκαμε στον “Οδηγητή”, και μας άλλαξε τη ζωή ένα διήμερο ρεπορτάζ με τους εργαζόμενους του Σκαλιστήρη στην Εύβοια. Ακολούθως στον “Ριζοσπάστη”, την “Ελευθεροτυπία”, την ΕΡΤ και την “Εφημερίδα των Συντακτών”, η Χαρά ήξερε μόνο να βάζει το κεφάλι κάτω κι να δουλεύει ακούραστα και σκληρά, σε έναν τομέα (της χωροταξίας και της οικολογίας) που δεν τον εγκατέλειψε μέχρι τέλους, χωρίς ποτέ να διεκδικήσει παράσημα.

Υπέστη το πλήγμα της απώλειας της 20χρονης αδελφής της, όταν ένα αυτοκίνητο της έκοψε το δρόμο της ζωής, αλλά βρήκε το κουράγιο να ολοκληρώσει τις σπουδές της στο Πολυτεχνείο και να συνεχίσει στη δημοσιογραφία, σ’ ένα πεδίο που συνδεόταν με τα όνειρα που είχε στην Σχολή της.

Μέχρι την τελευταία της πνοή πάλευε την ασχήμια της άναρχης δόμησης, την παρανομία και τον εκτραχηλισμό κάτω απ’ την Ακρόπολη και τα φαραωνικά ΕΛΛΗΝΙΚΑ ψέματα. Ήταν ο ορισμός της συνέπειας στη δουλειά, που μεταφραζόταν ως μια old school εμμονή, στις εποχές της επιδειξιμανίας και του life style, που επέβαλαν άλλα προσόντα για την κοινωνική άνοδο.

Ο κτύπος της καρδιάς της ήταν πιο γρήγορος από ένα εκ γενετής “φύσημα”, αλλά ταυτόχρονα πιο ανθρώπινος και συμπονετικός. Κι τώρα, που μετά από ένα φύσημα της τύχης -άραγε;- έφυγε αθόρυβα και βιαστικά, μάς μένει από τη Χαρά το μήνυμα ότι δεν χρειάζεται να είσαι θορυβώδης προκειμένου να αφήσεις ένα στίγμα κοινωνικής συνεισφοράς, συνέπειας και αλληλεγγύης σε καιρούς χαλεπούς όπως οι σημερινοί.

ΥΓ: Ο πόνος επιβάλλει τη σιωπή, όμως εγώ θα σου αφιερώσω ένα τραγούδι από την Μαγική Πόλη, που τόσες φορές το είχες ακούσει ως αφιέρωση. Τί να την κάνω τη χαρά...

(κείμενο μου από την έντυπη έκδοση της Εφημερίδας των Συντακτών)

